is me één keer gebeurd, dat hij voor mijn neus wegging, den tweeden keer zullen ze het me niet leveren". En hij keek heldhaftig naar grootvader, die, zoo vertelde hij altijd, ooms heldhaftigheid van dien dag nooit goed begrepen heeft; „ik geloof voor het naast dat hij het alleen deed om mij eens neer te zetten", zei hij altijd.

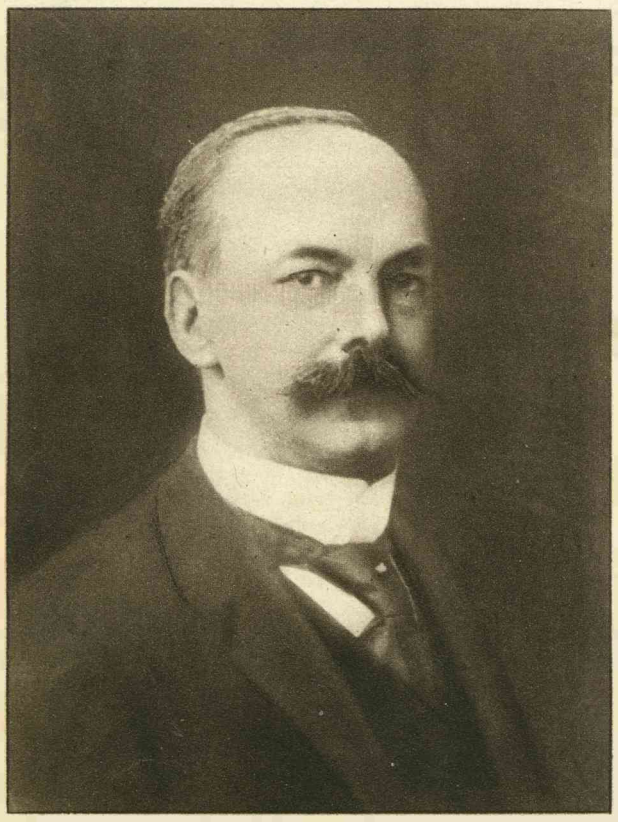
Oom was door het dolle heen, hij deed uitgelaten vroolijk toen de trein affloot. „Nou, daar ga ik," riep hij juichend uit, maar op dat zelfde oogenblik keek hij verschrikt op; hij voelde

HET BOTANISCH GENOOTSCHAP.
De deelnemers aan de vergadering van het Botanisch Genootschap, gehouden in de smaakvolle vergaderzaal van de firma Heystee Smith en Co. te Amsterdam. (*V.F.B.*)

van het station te X. bijeen. Voor het gebouw stond de ledige lijkkoets klaar, een kleine legerdivisie van zwarte bedienaren wachtte op het perron om de kist in ontvangst te nemen.

Het was een plechtig oogenblik, toen de trein de stationruimte inreed, en de aanvoerder van de zwarte mannen vooruitschreed naar de sombere goederenwagens. Niet minder plechtig was het zooals de familieleden, allen diep in den rouw, achter de dragers zich opstelden. Maar minder plechtig was het toen de hoofdconducteur geheel ontdaan

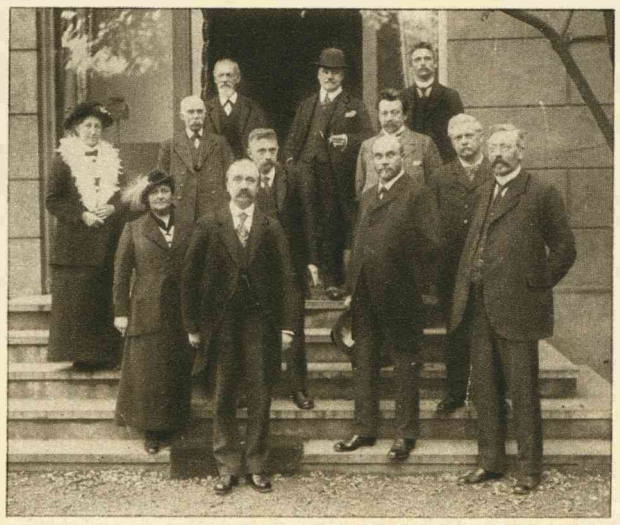

A. W. F. IDENBURG,
aan wien op zijn verzoek eervol ontslag is verleend als Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië.

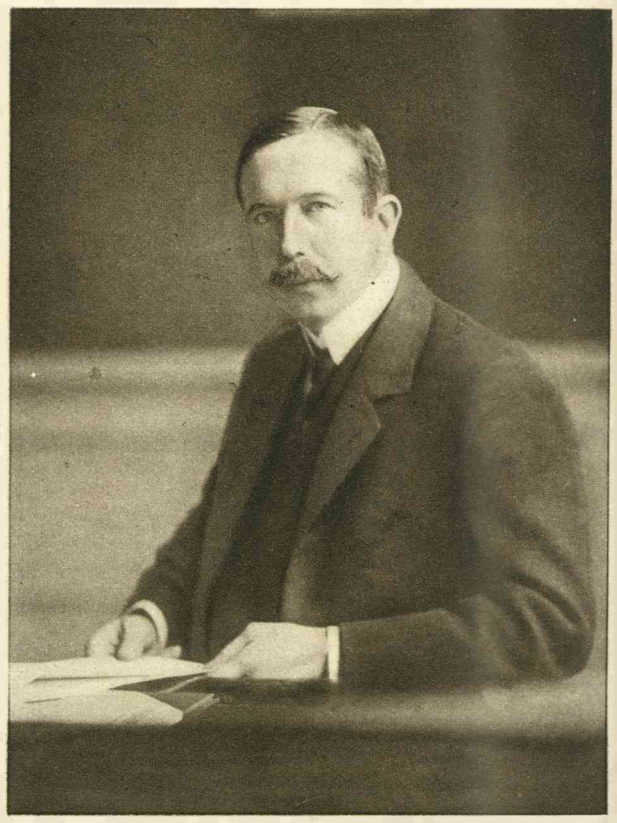
haar op na hield, maar hij mèènde het. Dit „van mijn leven" althans, want later als overledene . . . maar nog eens, laat me op mijn verhaal niet vooruitloopen . . . .

Na een leven van . . . ja van alles wat ook andere menschenlevens ver- of ontsiert, na een leven in elk geval van geheelonthouding op spoortreingebied kwam oom Ties te overlijden. De droefheid was niet groot, vrouw of kinderen had hij nooit gekend, of beter zelfs nooit gehad. Hij stierf dus kinderloos, en de familie was erfgenaam, — en dat niet van een klein beetje, want hij had er warmpjes ingezeten bij zijn leven. In zijn testament stond zóóveel voor grootvader, zóóveel voor vader, zóóveel voor die en zóóveel voor die, in het kort iedereen was nogal tevreden. Maar dat was niet het merkwaardigste van zijn testament. Het merkwaardigst was zijn wensch om in zijn geboorteplaats, het bekende stadje X., begraven te worden, hoewel hij daar sinds zijn geboorte zich niet noemenswaardig had opgehouden. Zijn stoffelijk overschot moest dus . . . schrik niet! . . . per trein worden vervoerd, en wel, zooals hij nadrukkelijk in zijn laatsten wil had kenbaar gemaakt, per bestelgoed, dat is dus met een personentrein, wat deftiger en sneller is, en ook meer overeenkomstig zijne diepere bedoeling. Immers uit een soort van dagboek bleek later, dat hij, al was het dan als overledene, nog èens met den spoortrein reizen wilde, en een personentrein leek hem in dat verband veel waardiger, want dood of levend hij was toch een persoon.

De familieleden, met een vroegeren trein gearriveerd, waren op den morgen der plechtigheid in de wachtkamer

„HET GROENE KRUIS".
Door de vereeniging „Het Groene Kruis" is op 30 October te Arnhem de gewone algemeene jaarvergadering gehouden. Hierboven een groep der deelnemers. (*V.F.B.*)

Mr. J. P. GRAAF VAN LIMBURG STIRUM,
de nieuwe Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië, voormalig buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Stockholm, Kopenhagen en Christiania.

geen beweging in den wagen, keek onthutst naar buiten, en zag, dat . . . . dat . . . . dat . . . hij niet meeging.

Hij was in een achterste deel van den trein gaan zitten, en blijven staan. Het was een tableau van jewelste, vertelde grootvader, maar, enfin, oom moest uitstappen, en . . . . zei hij — „die trein mòet mij niet. Na zooveel jaar heb ik eindelijk mijn haat overwonnen, en mijn kostbaar leven aan hem toevertrouwd, en nou laat hij me op de keien staan. Als het een levend wezen was, zou je zeggen, dat hij me al dien tijd in de gaten heeft gehad, en nou van mijn berouw niet gediend is."

De familie heeft om dit geval oom heel wat geplaagd, en dan trachtte hij het altijd te doen voorkomen, alsof hij zoo te zeggen door de houding van den spoortrein, die toen *hij* wou, *hem* niet wou, leelijk beleedigd was. „Geen haar op mijn hoofd denkt er meer over het ooit van mijn leven nog eens met den spoortrein te probeeren"; en dat zei hij niet alleen omdat hij in werkelijkheid er geen hoofdkwam aanloopen, en den chef de afschuwelijke vergissing meedeelde: De waggon met het lijk was aan een tusschenliggend station abusievelijk afgehaakt . . . . .

Abusievelijk elders afgehaakt! Het schandaal was compleet, dubbel en dwars compleet. Wel telegrafeerde en telefoneerde men in allerijl naar het station waar oom was achtergelaten, wel kwam in den namiddag de waggon met het aardsch omhulsel van oom eindelijk opzetten, en werd het onder de aarde gestopt, maar de met zooveel zorg en liefhebberij lang van tevoren in mekaar gezette plechtigheid was in het water gevallen. De spoortrein had oom ook na zijn dood nog een kool gestoofd, en door zijn . . . ja, door zijn wat? hem nog bijna zijn heele begrafenis laten misloopen.

Dat noemen ze ook wel een toeval, maar ik zeg, dat het een raar toeval is."

Tot zoover het verhaal van Emiel, die wel eens zot uit zijn hoek komen kon. *Job Steynen.*

VEREEN. v. CHRISTELIJKE ONDERWIJZERS EN ONDERWIJZERESSEN.
De ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der afdeeling Rotterdam gehouden vergadering van de Vereeniging van Christelijke onderwijzers en onderwijzeressen. (*V.F.B.*)

DE VIJF-PROVINCIËNTOER.
De feestelijke bijeenkomst in „American" te Amsterdam, ter gelegenheid van de plechtige uitreiking door Jhr. Six van de prijzen en wimpels aan de deelnemers aan den vijf-provinciëntoer. Uit alle deelen des lands waren belangstellenden saamgekomen, om deze gewichtige gebeurtenis op sportgebied bij te wonen. (*V.F.B.*)

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.